

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

سرچشمه: وب سایت دان کورتر
برگردان: ناهید صفائی
۱۶ سپتمبر ۲۰۲۲

ناشناخته ترین کشور دنیا

کوريا بدون تردید دارای تاریخ جذاب، فرهنگ غنی و زبان منحصر به فردی است که توجه بسیاری از دوستداران تاریخ، زبان‌شناسان و علاقه‌مندان به جوچه را به خود جلب کرده است. با این حال بعید به نظر می‌رسد که این ویژگی‌های خاص بتوانند موجب جلب توجه عموم گردد. کسی که در آرزوی بهبود شرایط سرزمین خود امریکاست، الزاماً باید در مورد وضعیت کوریای شمالی کاوش کند: درک جمهوری خلق کوریا، فارغ از توهم استثنائگرایی امریکائی، به درک واقعی‌تر و عینی‌تر ایالات متحده امریکا کمک می‌کند.

*****

سرزمین کوریای شمالی، که به طور رسمی جمهوری دموکراتیک خلق کوریا نام دارد، نزدیک به نیمی از شبه‌جزیره نسبتاً کوچک کوریا را در بر می‌گیرد. این کشور از اندک شمار کشورهایی است که هرگز هیچ کشوری را مورد تجاوز قرار نداده، با این وجود از همان آغاز بنیان‌گذاری اش در سال ۱۹۴۸ تا به امروز دائماً مورد تهدید تحریم‌های اقتصادی، تجاوزات نظامی، و حتا انهدام اتمی قرار گرفته است.

اگرچه این کشور طی سال‌ها برای دفاع از خود، نیروی نظامی قوی و برنامه هسته‌ای تدارک دیده است، رهبرانش تقریباً همواره به دنبال روش‌های آشتی‌جویانه با دشمنان بوده‌اند. امضای پیمان عدم گسترش تسلیحات هسته‌ای در

۱۹۸۵ در پیونگ یانگ، و تمایل این کشور تا حد صرف نظر کردن از بلندپروازی‌های هسته‌ای خود از طریق امضای چارچوب توافق شده ۱۹۹۴ با دولت کلینتون، هردو گواهی بر این هستند که این کشور مایل است به عنوان عضو خواهان صلح جامعه بین‌المللی شناخته شود.

اما، واشنگتن و رسانه‌های مسلط ایالات متحده توانسته‌اند مردم آمریکا را قانع کنند که کوریای شمالی، یک کشور متجاوز است. سیاستمداران همیشه از آزمایش‌های راکتی پیونگیانگ انتقاد می‌کنند، اما به مخاطبان خود کلمه‌ای از شبیه‌سازی حملات تهاجمی مشترک سالیانه به رهبری ایالات متحده، نمی‌گویند. این مانورها در طی چندین دهه، کوریای شمالی را به این باور رسانده که در هر لحظه امکان شروع ناگهانی جنگ وجود دارد. همان‌طور که به اصطلاح «کارشناسان» و فراریان با دستمزد خوب، با استفاده از نقشه‌های گوگل تصاویر میهم و طرح‌های آزاددهنده‌شان را به نمایش می‌گذارند، با ارائه مدرک ادعا می‌کنند که کوریای شمالی حقوق بشر را نقض می‌کند، در حالی که می‌گویند این «پادشاهی منزوی» یکی از دشوارترین مکان‌ها برای دسترسی به اطلاعات موثق است. ارباب وسایل ارتباط جمعی، با به سخره گرفتن گزاره‌گویی‌های رسانه‌های دولتی کوریای شمالی در مورد رهبران این کشور، صحنه را برای سیرک سیاسی واشنگتن آماده کرده و چنان پرحرارت و بدون قید و شرط از سیاست‌های یکی از دو حزب دست راستی حاکم دفاع می‌کنند که گوئی هر روز که می‌گذرد نبرد سرنوشت‌سازی میان خیر و شر در جریان است.

سریال‌های کانال یوتیوبی به نام رولوشنری ریپورت (گزارش‌های انقلابی) دربارهٔ جمهوری خلق کوریا، این استانداردهای دوگانهٔ سیاست آمریکا را به تفصیل بررسی کرده و زمینهٔ تاریخی فوق‌العاده ارزشمندی را برای درک چرایی اوضاع و احوال کنونی در شبه جزیرهٔ کوریا، عرضه می‌کند. اما قبل از این که بخواهیم برای شناخت جامعه‌ای متفاوت با جامعهٔ خودمان، وقت و نیرو صرف کنیم، مهم است که دلیل آن را بدانیم.

کوریا بدون تردید دارای تاریخ جذاب، فرهنگ غنی و زبان منحصر به فردی است که توجه بسیاری از دوستداران تاریخ، زبان‌شناسان و علاقه‌مندان به جوچه را به خود جلب کرده است. با این حال بعید به نظر می‌رسد که این ویژگی‌های خاص بتوانند موجب جلب توجه عموم گردد. کسی که در آرزوی بهبود شرایط سرزمین خود امریکاست، الزاماً باید در مورد وضعیت کوریای شمالی کاوش کند: درک جمهوری خلق کوریا، فارغ از توهم استثنائگرایی امریکائی، به درک واقعی‌تر و عینی‌تر ایالات متحده امریکا کمک می‌کند.

نگاهی به آینده

در جون ۲۰۱۸، دیلی شو برنامه‌ای از رسانه‌های هوادار حزب دموکرت برای نخستین بار طرحی طعنه‌آمیز از پوشش خبری فاکس نیوز در مورد دونالد ترامپ، رئیس جمهور وقت امریکا پخش کرد. پس از کلیپ‌های تمجید بی‌سابقه مجریان از دستاوردهای فوق‌العاده ترامپ در دوران ریاست جمهوری اش، با نشان دادن احترام فوق‌العاده به شجاعت به اصطلاح چشمگیر او، بخش‌هایی از گزارش‌های تلویزیون کوریا نشان داده شد که تقریباً به همین شکل از کیم جونگ اون، رئیس حزب کارگران کوریا تمجید می‌کردند. البته هدف سریال کم‌دی لیبرال این بود که نشان دهد حامیان رسانه‌ی ترامپ و شاید حامیان ترامپ به طور کلی مانند کوریای شمالی‌ها متعصب و مغزشوئی شده‌اند. اما آیا نمی‌توان همین مقایسه را در مورد رسانه‌های لیبرال و همه رسانه‌های اصلی امریکا انجام داد؟

تقریباً در همان زمانی که دیلی شو محافظه‌کاران را به‌خاطر شباهت‌شان به کوریای شمالی مسخره می‌کرد، ریچل مدو در رسانه آشکارا لیبرال ام اس ان بی سی، در برنامه زنده تلویزیونی برای کودکان مهاجر که در قفس‌ها محبوس بودند اشک تمساح می‌ریخت. در دو روئی لیبرال‌هایی مانند مدو همین بس که چشم خود را بر روی سیاست‌های جلوگیری از مهاجرت بسیار سختگیرانه و بی‌رحمانه دولت بارک اوباما بستند و اکنون هم در برابر همان سیاست‌های بی‌رحمانه مهاجرتی در دولت جو بایدن می‌بندند، این شیرین کاری تبلیغاتی تنها چند سال پس از آن رخ داد که تمام شبکه‌های اصلی امریکا، برنامه تلویزیون کوریا که در آن مجری اصلی اخبار و میلیون‌ها نفر دیگر از کوریای شمالی در سوگ رهبر سابق شان کیم جونگ ایل به شکلی هیستریک می‌گریستند، پخش کردند.

جالب است بدانیم آسیب ناهماهنگی شناختی تنها دامنگیر رسانه‌های امریکا نیست. این آسیب تقریباً در تمام نهادهای تشکیلات سیاسی ایالات متحده مشاهده می‌شود. در بسیاری از مدارس امریکا به کودکان گفته می‌شود که اولین رئیس جمهور امریکا - جورج واشنگتن که غالباً «پدر کشور امریکا» نامیده می‌شود، خلاف کیم ایل سونگ در کوریای شمالی اصلاً نمی‌توانست دروغ بگوید. صرف نظر از این که این ادعا آشکارا نادرست است، حتی هیچ مدرکی در تأیید این افسانه وجود ندارد که واشنگتن در کودکی پس از آن که با تیشه به درخت گیلاس پدرش آسیب زده بود گفت: «من نمی‌توانم دروغ بگویم». با این وجود، نهادهای سیاسی و رسانه‌ی امریکا کسانی را که در این نظام آموزشی تربیت می‌شوند تشویق می‌کنند تا ادعاهای مضحکی از قبیل کشف «لانه اسب تک شاخ» توسط باستان‌شناسان، یا رهبر عزیز کیم ایل جونگ هرگز اجابت مزاج نکرده را ظاهراً به نقل از تلویزیون کوریا، اشاعه دهند. پوچ‌تر این که حتی هیچ مدرکی وجود ندارد که واقعاً چنین اظهارات عجیب و غریبی از سوی تلویزیون کوریا پخش شده باشد. اغلب شایعات در مورد پخش این اظهارات از تلویزیون کوریای شمالی توسط فراریان از کشور پخش می‌شود.

کوریائی‌ها برای ادای احترام به رهبران بزرگ خود مجسمه‌های باشکوهی ساخته‌اند. امریکائی‌ها چهره‌های برجسته‌ترین رؤسای جمهورشان را در کنار کوه راشمور حک کرده‌اند. در کوریای شمالی پرتره‌های رهبران این کشور را در همه خانه‌ها و مکان‌های عمومی می‌توان یافت. در ایالات متحده، پرچم ملی تقریباً در همه خیابان‌ها حضوری کامل دارد. کوریای شمالی و ایالات متحده هر دو کشورهایی به شدت میهن‌پرست هستند. از بسیاری جهات نمی‌توان باور کرد امریکائی‌ها کشورشان را خیلی متفاوت از کشور کوریا بدانند.

فراکنی روانی - سیاسی

از سوی دیگر، بزرگترین تفاوت‌های دو کشور را که براحتی به چشم نمی‌آید، می‌توان پیدا کرد. زیرا کلیشه‌ی‌ترین تهدیدها و انتقادهایی که کوریا مستقیماً هدف می‌گیرد، بیش از هر چیز نویسنده آنها را توصیف می‌کند. وحشت‌آفرینی‌های

واشنگتن از حمله اتمی احتمالی کوریای شمالی به سرزمین امریکا تازگی ندارد. ما دائماً در مورد تهدیدهای ادعائی پیونگ یانگ برای تبدیل جهان غرب به سرزمینی سوخته می‌شنویم و در نتیجه تنفر از کوریای شمالی در ما نهادینه می‌شود. درحالی که این امریکا بود که از آغاز جنگ کوریا تا زمان دستیابی کوریای شمالی به سلاح هسته‌ئی این کشور را تهدید به انهدام هسته‌ئی می‌کرد.

همزمان با استاندارد دوگانه هسته‌ئی امریکا، اصرار بر این استعاره است که کوریای شمالی تمام دارائی خود را صرف تجهیزات نظامی می‌کند در حالی که مردم کوریا از گرسنگی تلف می‌شوند. در واقع در یک دوره تاریخی به نام «راهپیمائی دشوار»، به دلیل قحطی ویرانگری که مسبب آن بلایای طبیعی و موانع تجاری بود، میلیون‌ها کوریائی از گرسنگی تلف شدند – اما آن دوران سپری شده است. در مورد امریکا، نه ایجاد قوی‌ترین و پرهزینه‌ترین ارتش جهان، نه تأسیس پایگاه‌های نظامی در سراسر کوریا زمین قادر نبوده غذای مردم امریکا را تأمین کند. بنابر گزارش نیویورک تایمز در سال ۲۰۱۱ ایالات متحده از نظر امنیت غذایی در رده بدترین کشورهای تمام دنیای توسعه یافته است. در همین حال، شیوع ناامنی غذایی برای خانواده‌های امریکائی از زمان شیوع کووید ۱۹ تقریباً دوبرابر شده است. کودکان هم بیش از همه آسیب پذیرند، بنابر گزارش سایت «هیچ کودکی نباید گرسنه بماند» دوازده میلیون کودک امریکائی در خانه‌هایی که امنیت غذایی ندارند به سر می‌برند.

نمونه دیگری از این فرافکنی روانی سیاسی مربوط به سیستم‌های زندان هر دو کشور است. تقریباً به همان اندازه که ماجرای قریب‌الوقوع پرتاب راکت هسته‌ئی از سوی کوریای شمالی، برای امریکائی‌ها تکرار می‌شود، فراریان کوریای شمالی وحشت اردوگاه‌های کار اجباری ادعائی میهن خود را به تصویر می‌کشند – اردوگاه‌هایی که برای وجودشان هرگز مدرکی ارائه داده نشده است.

این هم آنچه ما با مدرک و شواهد ارائه می‌دهیم:

- ایالات متحده بیشترین تعداد زندانی و هم چنین بالاترین نرخ زندانی را در جهان دارد.
- ایالات متحده در گذشته زندانیان را شکنجه می‌کرده، امروزه هم آنها را شکنجه می‌کند، و احتمالاً در آینده نیز شکنجه خواهد کرد – بیشتر این موارد را هم تحت عنوان حفاظت از امنیت ملی انجام می‌دهد.

• شرکت‌های بزرگ امریکا از طریق استنثار نیروی کار زندانیان، چه در زندان‌های خصوصی و چه در دولتی، سودهای هنگفتی به جیب می‌زنند.

• واشنگتن با دستگیری خودسرانه یا درخواست توقیف روزنامه‌نگاران مشکلی ندارد- مرضیه هاشمی خبرنگار پرس‌توی و جولیان آسانژ از ویکی‌لیکس دو نمونه از این موارد هستند.

کوریا شمالی به چیزی دست یافته است که امریکا نتوانسته به دست بیاورد

با این وجود شرم‌آورترین جنبه رفتار واشنگتن با کوریا شمالی، این واقعیت است که کوریا شمالی در نتیجه سیاست‌های جنگ افروزانۀ امریکا، نه تنها با موفقیت توانست از حق حاکمیت خود دفاع کند، بلکه به چیزهایی دست یافت که ایالات متحده امریکا نتوانست به آنها دست یابد. کوریا شمالی با وجود تحریم‌های فلج‌کننده اقتصادی و تهدیدات نظامی دائمی موفق شد سیستم آموزشی قدرتمندی ایجاد کند. دانشگاه‌های فراوان، مدارس ابتدایی و دبیرستان‌های بسیار توانستند تمام جوانان کشور را به رایگان آموزش دهند- حتا با تولید ناخالص داخلی بسیار اندک که با کشور کم درآمدی چون سوازیلند قابل قیاس است. نسلی از دانشمندان کوریا شمالی پیدا شده اند که ماهواره کوانگ میونگ سونگ کوریا را با سیستم راکتی یونا-۲ طراحی و در مدار قرار دهند. بتازگی همان نسل از دانشمندان موفق شده اند هواسونگ-۸- اولین راکت مافوق صوت کوریا را آزمایش کنند. این دستاوردها تنها به فاصله نیم قرن پس از زمانی است که این کشور دارای جمعیتی به طور عمده بی سواد بود.

افزون بر این، به برکت سیستم آموزشی کوریا شمالی، این کشور پزشکان کافی برای اداره بیمارستان‌ها و کلینیک‌ها دارد. بیمارستان‌ها و کلینیک‌هایی که تحت سیستم سوسیالیستی خدمات رایگان ارائه می‌دهند. این در حالی است که بدون تردید با کمبود تجهیزات پزشکی ناشی از تحریم‌های اقتصادی مواجه بوده است، سیستم درمانی کوریا بر پیشگیری تمرکز دارد و موفق شده است امید به زندگی را به سن نسبتاً بالای ۷۲ سال برساند. در واقع، کوریا شمالی تا حد زیادی آنچه جهان توسعه یافته در زمینه پزشکی بدهی می‌داند را تحقق بخشیده است، به طوری که در سال ۲۰۱۰ سازمان بهداشت جهانی سیستم پزشکی کوریا شمالی را «غبطه جهان در حال توسعه» توصیف کرد.

از سوی دیگر، سیستم مراقبت‌های بهداشتی امریکا گران‌ترین سیستم بهداشتی روی زمین و یکی از نازل‌ترین کیفیت‌ها در جهان توسعه یافته است. سیستم آموزشی سود محور آن همان قدر که افراد حرفه‌ای تحصیل کرده پرورش می‌دهد، بردگان بدهکار نیز تولید می‌کند، بدهی وام‌های دانشجویی ۱۰ درصد بدهی ملی ایالات متحده را تشکیل می‌دهد، چیزی که بسیاری از سیاستمداران آن را بحران توصیف کرده اند. باهوش‌ترین جوانان امریکا وارد اقتصادی می‌شوند که

چشم‌انداز ناچیزی برای توسعه حرفه‌ئی آنها عرضه می‌کند- رسانه‌ها به ما یادآوری می‌کنند که همچنان باید از کوریای شمالی بهراسیم. شاید، واشنگتن پیش از آن که خود را به عنوان سرمشقی به آزادی‌خواهان جهان ارائه نماید که همه باید از آن تبعیت نمایند، لازم است که در آئینه‌نگاهی طولانی به خود بیندازد.

دانش و امید شماره ۱۳، شهریور- سنبله- ۱۴۰۱